

РЕШЕНИЕ

№ 3541

гр. София, 01.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мария Стоева

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7041** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от Н. В. К., чрез адв. М. П., срещу решение № 20033144 от 29.04.2022 г., постановено по нахд № 16366/2019 г. по описа на СРС, НО, 16-ти състав, в частта, с която е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 19-4332-004737 от 19.03.2019 г., издадено от Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, както и в частта за присъдените разноски.

Поддържа се в касационната жалба, че решението е недопустимо в частта, с която е потвърдено наказателното постановление, и неправилно поради нарушение на материалния закон, издадено при условията на допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, в частта, с която са присъдени разноски в полза на жалбоподателя. Според касатора е налице произнасяне от въззивния съд по законосъобразността на наказателното постановление в частта за нарушението по чл.104а от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, без да е сезиран за това с подадената жалба. Твърди, че неправилно районният съд се е произнесъл и по разноските по делото. Касаторът сочи, че процесуалното представителство пред въззивния съд е осъществено при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3, пр. 2 от Закона за адвокатурата, като съдът е следвало да определи възнаграждението съгласно чл. 38,

ал. 2, изр. 2 от Закона за адвокатурата в размер, не по нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и разноските да бъдат присъдени на адвоката, осъществил процесуалното представителство. Прави се искане решението да бъде обезсилено като недопустимо в частта, с която е потвърдено наказателното постановление, съответно отменено в частта, с която са присъдени разноските по делото, като бъде постановено ново решение, с което да бъдат присъдени разноски за процесуалното представителство и защита пред СРС в размер и на основание Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът по касация не е представил отговор. Редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява в съдебното заседание.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактичката обстановка въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, като е приел, че на 01.03.2019 г. около 15:10 ч., в [населено място], Н. К. управлявала моторно превозно средство – лек автомобил „Пежо 206 ЦЦ" с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. И. К., като се движела по [улица], с посока на движение от „Околовръстен път" към В.. Полицейските служители Б. В. Б., мл. автоконтрольор към СДВР, ОПП-СДВР, и колегата му В. И. забелязали, че водачът на горепосочения лек автомобил използвал мобилен телефон по време на управлението му без устройство, позволяващо ползването му без участие на ръцете. При извършената проверка полицейските служители установили и че автомобилът е без преминал годишен технически преглед. За извършените нарушения Б. Б. съставил акт за установяване на административно нарушение с № 026704 от 01.03.2019 г., в който било отразено, че на посочените дата, място и време жалбоподателят е управлявал горепосочения лек автомобил и е използвал мобилен телефон без устройство, освобождаващо ръцете, с което нарушава чл. 104а ЗДвП, а лекият автомобил не е представен за годишен технически преглед в законовия срок, в нарушение на чл. 147, ал. 1 ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието на свидетеля В. И. И. и на жалбоподателя, като след подписването му от актосъставителя и свидетеля бил връчен на жалбоподателя К., която го подписала с възражения по констатациите. Депозирани са и писмени възражения.

Въз основа на съставения АУАН и материалите по преписката на 19.03.2019 г. е издадено и атакуваното НП № 19-4332-004737, в което са описани двете административни нарушения - фактическите им характеристики и правни квалификации: управление на МПС с ползване на мобилен телефон без устройство, позволяващо ползването му без участие на ръцете в нарушение на чл.104а ЗДвП; не е представил ППС на технически преглед в нарушение на чл.147, ал.1 ЗДвП, като са наложени административни наказания, както следва: на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП наказание „глоба" от 50 лева за първото нарушение; на основание чл. 181, т. 1 ЗДвП и наказание „глоба" от 50 лева за второто нарушение. Наказателното

постановление е връчено на жалбоподателя на 27.09.2019 г., видно от съобщението на СДВР. Жалбата е изпратена чрез пощенски оператор на 04.10.2019 г.

При така установената фактическа обстановка въззивният съд е отменил процесното НП в частта за нарушението по чл.147, ал.1 ЗДвП и го е потвърдил в останалата му част. Присъдил е разноски на жалбоподателя, като е счел, че възнаграждението следва да бъде определено в законоустановения минимум по чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ - в размер на 80 лв.

Настоящият касационен състав приема, че въззивното решение е недопустимо в частта, с която е потвърдено оспореното наказателно постановление, като съображенията за това са следните:

В жалбата пред въззивния съд липсва сезиране относно извършеното административно нарушение по чл.104а ЗДвП. Жалбоподателката е оспорила наказателното постановление единствено в частта, с която ѝ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. на основание чл. 181, т. 1 ЗДвП във връзка с извършеното нарушение на чл. 147, ал. 1 ЗДвП. Въпреки това, СРС се е произнесъл по законосъобразността на наказателното постановление в цялост, включително и в неоспорената част. Произнасянето в тази част на правния спор /потвърждаване на НП/ е недопустимо, доколкото видно от жалбата СРС изобщо не е бил сезиран. След като не е оспорено наказателното постановление в законоустановения срок по отношение на нарушението по чл.104а ЗДвП, то е влязло в сила. Като е разгледал жалба срещу влязъл в законна сила акт, Софийският районен съд е постановил недопустимо решение, което е основание последното да бъде обезсилено в тази част.

С касационната жалба е заявено и възражение, че решението на СРС е неправилно в частта за разноските по съображения, че процесуалното представителство пред въззивния съд е осъществено при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3, пр. 2 от Закона за адвокатурата, като съдът е следвало да определи възнаграждението съгласно чл. 38, ал. 2, изр. 2 от Закона за адвокатурата в размер, не по нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и разноските да бъдат присъдени на адвоката, осъществил процесуалното представителство. В тази връзка следва да се има предвид, че съгласно чл. 248, ал. 1 ГПК, приложим съобразно препащачата норма на чл. 144 АПК, в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските. От изложеното следва, че производството по присъждане, допълване и изменение на решение в частта му за разноските е от компетентността на съда, постановил решението, в случая СРС, поради което искането по чл. 248, ал. 1 ГПК за изменение на решението в частта за разноските следва да бъде изпратено за разглеждане на Софийския районен съд.

За настоящата съдебна инстанция не са претендирани разноски.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 3 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, Х. касационен състав,

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 20033144 от 29.04.2022 г., постановено по нахд № 16366/2019 г. по описа на СРС, НО, 16-ти състав, в частта, с която е потвърдено наказателно постановление № 19-4332-004737 от 19.03.2019 г., издадено от

Началник група към СДВР, Отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

ИЗПРАЩА искането, заявено в касационната жалба от Н. В. К., чрез адв. М. П., за изменение на решение № 20033144 от 29.04.2022 г., постановено по нахд № 16366/2019 г. по описа на СРС, НО, 16-ти състав, в частта му за разноските, за разглеждане по реда на чл. 248 ГПК вр. чл.144 АПК от Софийския районен съд, НО, 16 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.